VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

Közgazdász

A MARX KÁROLY KÖZGAZDASÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

IV. ÉVFOLYAM, 9. SZÁM. Ára: 30 fillér 1962. ÁPRILIS 21.

Fajda J.

Köszöntjük május elsejét!

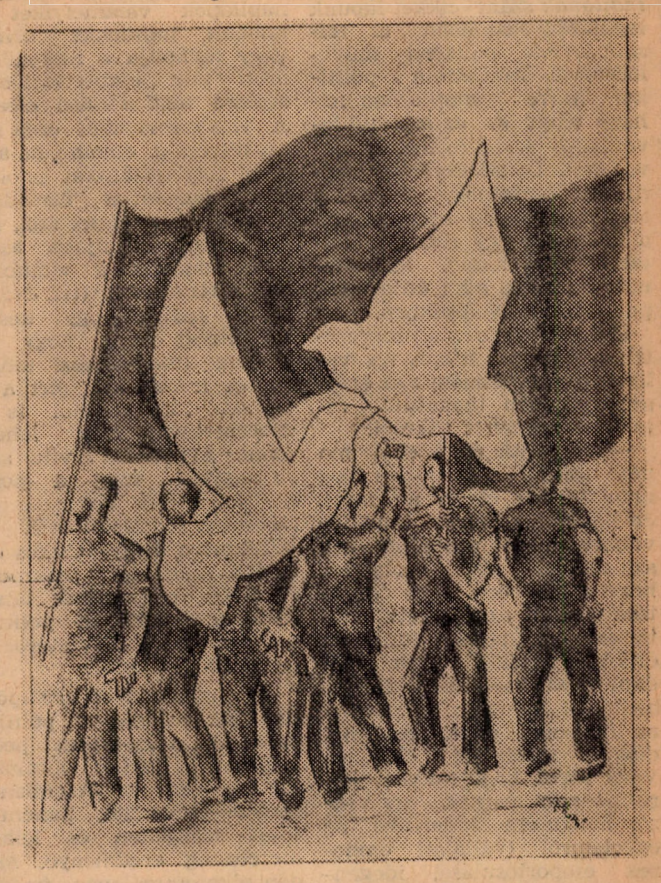

Új munkásőreink

Nyolc fiatalt vesznek fel egyetemünkről a napokban munkásőrnek. Vajon miért csak most kerül sor felvételükre, holott már december közepén jelentkeztek? Erről Szuhay Miklós elvtárs, alapszervi párttitkár adott felvilágosítást. Elmondta, a késés egyik döntő oka, hogy a jelentkezési lapok a legrosszabbkor futottak be: december közepén, vagyis: amikor a vizsgaidőszak kezdődött. A felvétel ügyét ugyanis taggyűlésen is meg kell vitatni, erre viszont csak februárban került sor. Emellett külön gondot okozott még az, hogy a jelentkezők főleg negyedévesek, akik államvizsgára készülnek. Előbb úgy volt, hogy a javaslatot már a munkahelyükre küldik, később azonban mégiscsak úgy döntöttek, hogy itt lépnek szolgálatba, mivel ez évben már nem indul új tanfolyamszázad. Így kisebb a megterhelésük és nem veszélyezteti nagyon az államvizsgákra való sikeres felkészülést. Kicsit a pártbizottság is elkésett az ügyintézéssel, így majdnem lemaradtak ez évről. Végül azonban mégiscsak megoldódott a kérdés: április 18-án kell jelentkezniök a parancsnokságon eskütételre, s utána munkásőrök lesznek.

De kikről van szó tulajdonképpen? Névszerint *Tóth András* kari KISZ-titkár, *Szászfay Valéria* a lány kollégium diákbizottságának az elnöke, *Pjevara Pál* KISZ-vezetőségi tag, *Szorcsik Sándor* alapszervi titkár, *Bessenyei Lajos* a Veres Pálné utcai kollégium diákbizottságának titkára, *Vaszily Béla* IV. évfolyam titkára, *Gaal Gyula* a Közgazdász munkatársa, és *Endreffy Miklós* KISZ vezetőségi tag.

Aki ismeri őket, az láthatja, hogy mindannyian aktívan részt vesznek az egyetemi életben, a társadalmi munkában, csaknem kivétel nélkül vezető szerepet töltenek be a KISZ-ben.

Hogyan jutottak a gondolatra, hogy munkásőrök legyenek? — Szászfay Valéritól és Szorcsik Sándortól kérdeztem meg: *Szászfai Valéria* a következőket válaszolta:

— *Nincsenek különösebb indítóokaim, mint a fiúknak. Nagyon nehéz megfogalmazni, mert bizonyos fokig szubjektív érzésektől hajtva jelentkeztem a szolgálatra. Az indító ok talán az egyénségemben keresendő; szeretem a szervezett és fegyelmezett életet, és ez már korábban is rokonszenvet váltott ki belőlem a fegyveres testületek iránt. A munkásőrségben nők is teljesítenek szolgálatot, így én is jelentkeztem. A szervezeti szabályzat által meghatározott feladatokkal egyetértek, és végrehajtásából is ki akarom venni a részem. A munkásőrségben idősebb, tapasztaltabb elvtársakkal is találkozhatok, beszélgethetek, így emberismeretem szélesedhet. Erre azért van szükségem, mert pedag.gusnak készülök.*

Szorcsik Sándor pedig ezeket mondotta:

— *Egyszerű, dolgozó emberek között nőttem fel. Nagyon szeretem a munkásembereket. Sokat dolgoztam velük együtt. Élettapasztalatuk, élményeik elmesélése révén, a valóságról alkotott elképzelésem kiszélesedett, gazdagodott. Gondolkodásmódomra nagy hatással voltak ezek az élménybeszámolók, s főleg a veteránokkal való beszélgetéseim, a régi munkásmozgalmi emlékek felidézése. Mikor először találkoztam munkásőrökkel, már felmerült bennem az a gondolat, hogy én is beállok közéjük, ezáltal sikerül továbbra is fenntartani kapcsolataimat a munkásokkal és olyan emberek közé kerülök, akik régi harcosai a pártnak és fegyverrel védik a munkáshatalmat.*

Vannak olyan fiataljaink is, akik már régebben munkásőrök. Arról, hogyan álljják meg a helyüket, leghitelesebben tájékoztat bennünket az a feljegyzés idevonatkozó része így hangzik: „... *Molnár* és *Prókai* elvtársak 1960. december 22. óta tagjai századunknak. Mindkét elvtárs igen szorgalmasan vesz részt a foglalkozásokon és egyéb más kötelezettségekben. Munkájukat csak dícsérni tudjuk... *Benedek* és *Marhás* elvtársak a legfiatalabb tagjai századunknak. 1962. január 1-től vesznek részt a század munkájában. Eddigi munkájukkal meg vagyunk elégedve, s magatartásukat is csak dícsérni tudjuk..."

Meg kell jegyeznünk, hogy május 1-i haditornára való készülés rendszeres napi elfoglaltságot jelent. Persze dícséretet érdemelnek a más századokhoz tartozó munkásőr fiataljaink is.

Horváth József

Még egyszer a TDK-ról

★

A politikai körök ma és holnap

★

CSILLAGTÚRA

★

Esti vagy délelőtti?

★

Soproni siker...

Figyelem!

A május 1-i felvonulásra egyetemünk hallgatói és dolgozói reggel 9 órakor a Thököly út 6. számú ház előtt gyülekeznek. A IX. kerület ez évben a felvonulás élén halad, csoportunk előtt a Fővárosi Asztalosipari Vállalat dolgozói, utánunk pedig a Vegyterv dolgozói gyülekeznek.

Mindenkit szeretettel várunk!

Az Egyetemi Tanács

legutóbbi ülése a külkereskedelmi szak tematikáját vitatta meg. Különösen élénken foglalkoztatta a részvevőket a nyelvoktatás színvonalának emelése. Egyetértettek abban, hogy ezen a szakon már a felvételnél meg kell követelni az egyik nyelv valamelyes ismeretét. Többen szóvá tették, hogy a két nyelv magas óraszámai miatt a heti terhelés elég magas lesz ezen a szakon. A tanács azonban úgy döntött, hogy a külkereskedelmi szakon végzett hallgatókkal szemben követelmény a nyelvtudás s ezt az egyetemi oktatásnak kell biztosítania.

Szakszervezeti vezetőségválasztás

A napokban zajlott le az oktatói szakszervezeti alapszervezet vezetőségválasztó taggyűlése, melynek napirendje a következő volt: a vezetőségek beszámolójának ismertetése és megvitatása, majd az új vezetőségek megválasztása.

A taggyűlési beszámoló és a részvevők hozzászólásai arról tanúskodott, hogy az egyetemen a szakszervezeti munka megtalálta a maga helyét.

Mindenki által elismert, hogy a legjelentősebb tevékenység a lakásépítési akció volt. Jelentős eredményt ért el a szakszervezet az oktatók szociális helyzetének javítása terén is és politikai, szakmai továbbfejlődés terén is.

Sok bírálat érte ezúttal is az egyetemi étkeztetést. Többen a hozzászólók közül kértek a vezetőséget, korlátozza a külső étkezők számát, s lehetőleg mások étkeztetését csak abban az esetben engedje meg, amennyiben az egyetem hallgatóinak, dolgozóinak s tanárainak ellátását kulturált körülmények között tudja az étterem vezetősége biztosítani.

A választás során a taggyűlés egyhangúan a vezetőségbe választotta Szigeti Endre, Nyilas József és Páli Lászlóné, Riesz Miklós és Papp Sándor elvtársakat.

Hétnyelvű klubdélután

A nyelvi intézet a jó hagyományokat ápolva ebben az évben is megrendezi a külkereskedelmi szakos hallgatók hétnyelvű klubdélutánját. Ezeket a klubdélutánokat minden évben május elseje tiszteletére rendezik, céljuk megemlékezés a proletárnemzetköziség nagy napjáról, a népek közötti barátság erősítése.

A külkereskedelmi szak hallgatói már hosszabb ideje készülnek a fellépésre, melyen nemcsak nyelvtudásukról, hanem előadói készségükről is tanúbizonyságot tehetnek. Ének- és zeneszámokkal, versekkel törekszenek ízelítőt adni az egyes népek kultúrájából. A műsorban több figyelemre méltó szám szerepel. Az angolosok például Dickens halhatatlan szellemét idézik, a fanciások Moliere „Botcsinálta doktor" című vígjátékából adnak elő részletet. Egészen újszerű lesz egy vers hatnyelvű előadása, amely értelemszerűen is összefüggve meglepő rímelést mutat. Kár, hogy a harmadéves hallgatók nehezen barátkoznak meg a szavalókórussal, mely modern felfogása mellett aktuális témát is dolgoz fel.

A klubdélutánon kerül sor a nyugati nyelvekből rendezett fordítási verseny értékelésére is. Ez a verseny méltó folytatása az őszi orosz fordítási versenynek.

A KISZ-szervezet az idén is komoly segítséget nyújt az ünnepély lebonyolításában. A klubnapi szereplés pedig, amennyiben valaki vállalta az ISZM e részterületének teljesítését jelenti.

Az érdeklődés máris igen élénk, és ezért a részvevőknek továbbra is gondosan kell készülniük, hogy jól helyt tudjanak állni. Reméljük az idei hétnyelvű klubdélután is kellemes és egyben hasznos mulatság lesz.

Lezajlott a tudományos diákköri konferencia

Az elmúlt héten egyetemünkön nagyszabású tudományos diákköri konferencia zajlott le, amelynek megnyitóját kedden délután tartották. A megnyitón részt vett Berecz János elvtárs, a KISZ egyetemi osztályának vezetője is. A konferenciát Dr. Háy László elvtárs, egyetemünk rektora nyitotta meg a következő szavakkal:

„A tudományok jelentősége társadalmunk életében olyan mértékben növekszik, ahogyan kibontakozik a szocializmus és közeledünk a kommunizmus felé. Egyre több olyan emberre van szükség, aki a tudományok művelésével és alkalmazásával foglalkozik. Ebből következik, hogy a tudományos diákkörök jelentősége is megnőtt. Különösen azért, mert a gyakorlati munkában egyre nagyobb szükség lesz a tudományos módszerek alkalmazására, mert a véleménye megindoklásában, a kezdeményezésben annak lesz előnye, aki a tudomány eszközét segítségül tudja hívni. Gondoljunk arra is, hogy a munkaidő egyre csökkenni fog, és lesznek nem kis számmal olyanok, akik szabad idejük egy részét szívesen szánják tudományos elmélyülésre akkor is, ha nem kutatóintézetben vagy valamely egyetemi tanszéken dolgoznak.

A tudományokkal való foglalkozást fiatal korban kell kezdeni. Nagyon sok, az egyetemi tananyagot messzi meghaladó ismeretet kell gyűjteniük, nyelveket kell elsajátítaniuk azoknak, akik a tudományok területén meg akarják állni a helyüket. Ezért ösztönözzük hallgatóinkat arra, hogy vegyenek részt a tudományos diákkörben, hogy vegyenek részt a kiírt pályázatokon. Örömmel állapíthatjuk meg, hogy a tudományos diákköri mozgalom, bár még sok a fogyatékossága, a KISZ vezetésével fellendült egyetemünkön. Erről tanúskodik a nagyszámú jelentkezés. Eredményes munkát kívánok a részvevőknek, és ezzel a konferenciát megnyitom".

Hogy kék legyen az ég...

Áprilisi kósza szél fúj,
Napfényben fürdik utca, tér —
Szürke házakra kék ég mosolyog,
Vidám vagy te is — a tavasz él.
Vágyol a szabadba, hisz oly csodás...
S a természeti pompában egy árnyalattal
Sötétebb színben látszik
A munka és tanulás.
Csábít a tavasz — szólít a feladat.
Jobb, ha nem könnyű a válasz:
Vitázol magaddal,
Kérded önmagadat.
Ha a küzdelmeket választod,
S édes semmittevés helyett — izzadva —
Jegyzeted lapozod,
Vagy lágy tavaszi éjszakákon
A szakirodalmat olvasod...
Az életet te szereted jobban.
Te látod a szépet a tavaszban.
Furcsa, de így igaz ez rég:
A munka a legtöbb, mit ember tehet,
Azért, hogy kék legyen az ég.

F. P.

Jose L. Martinez kollégánk Kubában járt

Várnai Ferencnek, a KISZ Központi bizottság titkárának vezetésével magyar küldöttség vett részt a Kubai Ifjú Felkelők Szövetségének kongresszusán. A küldöttség tagjaként két hetet Kubában töltött egyetemünk harmadéves külkereskedelmi szakos hallgatója, Jose Louis Martinez is.

— Milyen élményeket szereztél?

— Az embert rögtön magával ragadja az óriási lelkesedés, amely a Fiedel Castro vezette kubaiakat eltölti. Jellemző volt a latin temperamentumra, hogy félórás zenével köszöntötték a kongresszus határozatát: az Ifjú Felkelők Szövetségéből Ifjú Kommunisták Szövetsége lett.

— Találkoztál egyetemistákkal?

— Sokat beszélgettünk egyetemi hallgatókkal, akik általában munkájuk mellett tanulnak. Oktatási reformot dolgoztak ki, amelynek fő irányelve, hogy nagyobb súlyt helyeznek a műszaki tárgyak oktatására. Ehhez sok új oktatóra van szükségük, többen mennek Európából, de a tanárok zöme Latin-Amerika országaiból utazik oda, hogy segítséget nyújtsanak a fennálló tanárhiány megoldásában. Kevés a képzett szakember, például, voltam egy külkereskedelmi vállalatnál, ahol a szószoros értelmében fiatal gyerekek töltenek be vezető állásokat, és közben igyekeznek megszerezni a szakmájukhoz szükséges ismereteket.

Kiváncsian kérdezzük, hogy vajon, mit tudnak Magyarországról?

— Erre egy esetet szeretnék elmondani. Találkoztam egy tíz éves fiúval, felnőtteket tanít a Sierra Maestraban és úgy is beszél, mint egy felnőtt. Amikor megtudta, hogy Magyarországról jöttem ezt mondta: Forró pionír üdvözletemet küldöm a magyar fiataloknak!

— Beszéltél Fidel Castrovval?

— Alkalmam volt kétszer is találkozni vele. Valóban szuggesztív hatású, de ugyanakkor igen közvetlen ember. Egy costa-ricai küldött például a sapkáját kérte el (a milícia egyenruhájában volt), mint mondotta, otthon ezzel próbálják majd előbbrevinni a forradalmat. Megkérdezték Castrotól, hogy melyiket tartja fontosabbnak: a békeharcot, vagy a függetlenségi mozgalmat?

Ő ezt válaszolta:

— Bármely lába beteg a lónak mindenképpen sántítani fog.

Szeretném még elmondani, hogy a közelmúltban függetlenné vált ország sok kontrasztot tár a szemlélő elé, az imperializmus nem is olyan régi maradványait. A könyvárus polcán békésen megférnek egymás mellett vadnyugati piff-puff-regények és a marxizmus klasszikusainak művei. A forradalom teljes győzelmének záloga a nép lelkesedése, bizalma Castroban. Ötórás kongresszusi záróbeszédét — amelyet papír nélkül mondott el — végig figyelmesen hallgatták. Fidel Castro többször hangsúlyozta, hogy a kubaiak szocializmust akarnak és a felnövő nemzedék már a kommunizmust fogja építeni.

— Vértes —

A politikai körök ma és holnap

Ezzel a címmel írtam *vita-indítónak* szánt cikket lapunk legutóbbi számában a felsőbbévesek politikai művelődéséről. Említettem a politikai körre vonatkozóan néhány tényt és az azokból levonható következtetést, javaslatot. Ez alkalommal bizonyítani szeretnék, főleg a tényeket. Talán a legjobb, ha a hallgatók egy részét szólaltatom meg, hiszen közvetlenül ők azok, akik érdekeltek politikai művelésükben.

Csikós Ferenc alapszervezeti agit-prop. titkár, így valószínűleg véleménye az alapszervezetében tapasztalt általános helyzetet tükrözi.

— A politikai körök ma nem jók! Én azonban még nem vetném el ezt a formát. Javaslatom: Legyen meg továbbra is, de próbáljuk meg színesíteni. Ezt szolgálná, hogy a két óra teljes kitöltése mellett az említett időtartam egy részét fordítsuk érdekes kiselőadásokra. Például az afrikai—ázsiai felszabadító mozgalmakról maguk az itt tanuló afrikai és ázsiai diákok tartsanak előadást. Vagy arról, hogy milyen körülmények várnak egy végzős hallgatóra kikerülve az egyetemről (vállalati emberek csoportosulása, idegenkedés az új embertől stb.) már végzett, tehát dolgozó szakemberek, vagy pártösztöndíjasaink beszéljenek. Ebből látható, hogy én ebben az értelemben a külső előadó mellett vagyok. A politikai köröket élénkíti egy-egy érdekesebb film megvitatása is. Erre már a múltban is volt példa. Az ISZM-ben vállalt irodalmat a politikai órán közösen, irodalmi körszerűen fel lehetne dolgozni. Ez egyúttal a teljesítés ellenőrzése is lenne.

Az elmondottakhoz azonban mint riporternek a következő az észrevételem:

— Javaslataid alapvetően nem oldják meg a problémát. Nem az a fő gondunk, hogy a két órából egyet, vagy egy felet érdekessé tegyünk, hanem hogy a tényleges politikai viták színvonalán javítsunk. Ezek meglehetősen unalmasak, és erre vonatkozólag nem mondtál semmit.

— Egyetértek azzal a korábbi megállapítással, hogy a napilapok valamelyikét általában mindenki olvassa, vagy hallgatja a rádiót. Ez, mint már említettem szükségessé teszi a külső előadót. A vita színvonalát ezek után azt hiszem az emelné, ha azok, akik folyóiratainkat is olvassák, például a Társadalmi Szemlét, Pártéletet stb., hozzászólásaikban újabb tényezőket adnának a vitához. A számvitel szakon (III. évf.) az egyik hallgató úgy készült a politikai órára, hogy felkereste a nemzetközi tanszéket és irodalmat kért a témához. Ezt máshol is és rendszeresen meg lehetne tenni. Egyébként a vita sikere nagyban függ a politikai korvezető lelkiismeretes, hozzáértő felkészülésétől.

Tekintve, hogy Csikós elvtárs a számvitel szakosokat említette, célszerűnek látszik felkeresni őket. A politikai kor csoportbeli helyzetéről Bocsor László beszél.

— Egy bizonyos szempontból jók nálunk a politikai órák. Ez a szempont pedig, hogy az előadók általában jól felkészülnek. Azonban ez nem az előkészítő, hanem a saját szorgalom és lelkiismeretesség eredménye. Minden alkalomra más (mások) vállalnak előadást a csoportból, és ezek színvonalasak. Ennek a rendszernek azonban van egy nagy hátulütője: a mi politikai óránkon *nincs politikai vita és nincsenek hozzászólók!* A napi eseményeket rádióból vagy az újságból a többség ismeri, de alaposabban csak az előadást elvállalók készülnek fel.

Valamivel rosszabb a helyzet az agrár szakosoknál (III. évf.). A vélemények két kérdésben megegyeznek: a csoport tagjai általában újságot olvasnak, a politikai körhöz képzett előadók kellenének. Esetleg tanárok. Ez utóbbi véleménnyel már sokan nem értenek egyet, főleg a bizalmas légkört látnák veszélyeztetve így.

Milyen következtetést tudok levonni a fenti nyilatkozatokból? Pontokba szedve talán világosabb:

1. Mindenki egyetért abban, hogy a napi politikai események ismeretesek, mert a hallgatóság döntő többsége a rádió vagy az újságok útján tájékozódik.

2. Nem megoldott a politikai kör vezetők és ifjú agitátorok előkészítése megfelelő színvonalon. Ugyanakkor azt sem mondhatjuk, hogy ha ezt a kérdést megoldottuk, akkor minden jó lesz, mert hallottunk például olyan csoportról is, ahol az előadók jól felkészülnek a politikai órákra, még sem működik jól a politikai kör, mert nincs vita.

3. A csoporton belüli tudásszínvonal nivellálódását bizonyítja, hogy igen sokan felvetették a külső előadók szükségességét. (Egyesek — általam nem helyeselhető módon — a fegyelemprobléma megoldását is látják ebben.) A külső előadók iránti igény egybe esik múltkori javaslatommal: jöjjenek politikai, gazdasági vezetők egyetemünkre! Tartsanak előadásokat, még jobb lenne azonban, ha ezek nem csupán előadások lennének, hanem fórumszerű összejövetelek. Ilyen rendszer található például a Műszaki Egyetemen, ahol évfolyamonként szervezett ún. politikai akadémia működik. Havonta egyszer tartanak összejövetelt, az időtartamot pedig úgy osztják be, hogy elegendő idő maradjon válaszolni a hallgatók kérdéseire. (Legutóbb Gáspár Sándor elvtársat látták vendégül.) Nálunk, véleményem szerint még bátrabban lehetne hasonló rendszert bevezetni, hiszen a műszakiakkal szemben előnyös helyzetben vagyunk, mivel társadalomtudományokkal foglalkozunk. Az más kérdés, hogy jelenleg az egyes tárgyak oktatása közben mennyire kihasznált ez a lehetőség.

A fő dolog a *vita*. A fórumszerű vitára egyetemünkön is van példa, hiszen egy-egy párttaggyűlés vitája többé-kevésbé ilyen jellegű. Sajnos ebben a félévben az általános karon nyilvános pártnap nem is volt, így tehát hiába vállalták hallgatóink az ISZM-mozgalomban ezek látogatását.

G. Gy.

Soproni kulturális seregszemle

15 díj művészeti csoportunknak

Egyetemünk mintegy 160 főnyi kultúrgárdája részt vett az április 6—7—8-án Sopronban megrendezett egyetemek és főiskolák kulturális seregszemléjén.

Bizonyos, hogy mindenki számára felejthetetlen élmény marad ez az út. Sopron a maga ódon romantikájával, kanyargó szűk utcácskáival tornyaival szívünkbe lopta magát. A Károly-kilátóból havasokat láthatunk, s a Lőverek erdei útjain a tavasz jött elénk. De legfőbb élményeink a színházban születtek. Reggeltől estig folyt a műsor; 10 egyetem és főiskola lelkes diákjai mutatták be tudásukat, s hallgatták egymást türelemmel. Dalok, táncok, versmondás, vígjátékok, drámák váltakoztak a hatalmas színpadon, s a lelkes közönség vastapssal azonnal „bírálatban részesítette" a produkciókat.

Táncccsoportunk Sopronban

Az első napon irodalmi színpadunk együttese a „Himnusz a békéről" c. összeállítással, és színjátszóink a „Lampionok ünnepe" darabbal mutatkoztak be.

Sajnos, az irodalmi színpad műsorával csak bronz fokozatot érdemelt ki. Általános volt az a vélemény, hogy kitűnő versmondó gárdánk egységesebb rendezéssel sokkal színvonalasabban dolgozhatta volna fel ezt a témát. Az a tanulság, hogy ezentúl komolyabban kell ezen a téren is felkészülnünk.

Színjátszóink eredménye már sokkal szebb: *arany fokozatot érdemeltek.* Szombaton szólistáink kerültek sorra. Csaknem mindegyikük kapott helyezést. *Kígyóssy Éva* „Kései sirató", *Éless Béla* a „Cirkusz" elmondásáért, *Tóth Iván* kitűnő gordonka és *Siklós Béla* zongorajátékáért kapott aranyérmet. További négy szavalónk — *Bánhidy Ágnes, Nagy Erzsébet, Bálintfy Gábor, Frenreisz István* és egyik énekesünk, *Éber Edit* ezüst, *Egressy Ibolya* szintén énekével bronz fokozatot érdemelt ki. Énekkarunk — bár nem nyújtotta a maximális teljesítményt — meggyőződésem szerint le is értékelték; bronz plakettet kapott.

Legsikeresebben tánckarunk és jazz együttesünk szerepelt. Produkciójukat országosan is aranyfokozatra értékelték. A zsüri véleménye szerint — bár általában csak a legsikerültebb számot értékelték — a tánckar egész műsora — a Kunsági táncok, Éjfélkor, Szüret című tánckompozíciók — a népi zenekarral együtt kivívta az országos arany színvonalat.

Vasárnap volt a dzsessz-zenekarok versenye. Mondanom sem kell, hogy zsúfolásig megtelt a nézőtér, s a három nap fénypontja egyetemünk *„Ifjúsági Jazz Együttese"* volt. Szünni nem akaró taps követte a zenekari számokat, éppen úgy, mint *Szirmay Márta* improvizációját, *Seregély Aladár* ritmusos dalait, *Bánfalvi Ferenc* kellemes, bársonyos hangját. Nagyszerűen sikerült *Csáki Attila* konferansziéja és *Éless Bélát* talán még egyszer sem tapsolták meg ennyire, a „Diák Cyranoért", mint a soproni színházban. De érthető is, diáknyelven szólt a diákközönséghez minden sor után vastapsot kapott.

Az ünnepélyes díjkiosztás vasárnap este volt. Nagy volt az öröm, amikor megtudtuk, hogy *a díjak mintegy 40 százalékát nekünk ítélték.* Tény az is, hogy a műsor mintegy 25 százalékát mi adtuk. Ebből viszont mozgalmas, széleskörű kulturális életünkre lehet következtetni.

A díjkiosztás után búcsúesten vettünk részt a KISZ-klubban, ahol az Ifjúsági Jazz zenélt és mi a jól végzett munka tudatában nagyszerűen éreztük magunkat. Hétfőn délelőtt érkeztünk haza, rekedten — ugyanis Sopronban elég hideg volt — és fáradtan, de élményekkel gazdagodva *és 15 díjjal a tarsolyunkban.*

Nagy Erzsébet

FÉLÉVE PESTEN

Kik azok, akik szombatonként a legtürelmetlenebbül nézegetik órájukat a csengetést várva? Ugy van. A vidéki hallgatók, akik ilyenkor hazautaznak. Ezek közül beszélgettem néhány első évessel:

– Hogyan telt a félév itt a fővárosban?

— Nekem maga Budapest nem jelent új élményt, mivel 12 éves koromig itt laktunk — mondja L. E. —, így hát a fővárost kedves ismerősként üdvözöltem. Inkább döntő volt az, hogy először élek távol szüleimtől. Bizony, nehéz volt az első napokban, megszokni, hogy magamnak kell beosztani a pénzt, s ha nem veszek vacsorát, nem vesz más helyettem. Ez utóbbi azért is fontos, mert nem diákotthonban, hanem egy barátnőmnél lakom. Őszintén szólva, örülök, hogy így van, mert drágább ugyan, mint a kollégium, de úgy érzem, nyugodtabb körülmények között tanulhatok. Az önállóságot már megszoktam, de azért minden vasárnap hazautazom, nem hagyok ki egy ünnepet sem, sőt, ha lehet, meg is toldom egy-két nappal. (Ezen lehet vitatkozni. — A riporter megj.)

A vizsgaidőszakban is otthon voltam, mert a tanulás azért jobban ment családi légkörben. Szóval, a félévem jól telt el, de azt hiszem, negyedikben is ugyanígy fogok hazasietni, mint az első héten.

Most vagyok először Budapesten

— mondja K. A. —, debreceni vagyok. Igyekeztem minden érdekességet megnézni, amire csak volt időm. Külön élmény a diákotthon; külön lelkierő kell, hogy az ember tanulni tudjon. Remekül összebarátkoztam szobatársaimmal, el sem tudom képzelni, hogy másképp lakjak. Hogy mikor voltam utoljára otthon? — Micsoda kérdés, múlt vasárnap. Igen, én is otthon voltam a vizsgaidőszak egy részében is. Most a második félévben azért már a kollégiumban is jobbak a tanulási feltételek. — Hogy érted ezt? — vetem közbe. — Nézd, az ember megszokja, nemcsak azt, hogy nincs otthon, de azt is, hogy sokan vannak körülötte, és csak a tanulás után kezdünk szórakozni.

A közgazdász-diploma egyenértékű a mérnökivel

Rendezték a munkaköri besorolásokat

Ez év elején a Munkaügyi Minisztérium rendezte a munkaköri besorolásokat az ipari vállalatoknál és a tervezőintézeteknél. Az intézkedés kb. félmillió embert érint, s köztük igen kedvezően a közgazdászokat. Az intézkedés okairól és várható eredményéről *Rózsa József* elvtárs, a Munkaügyi Minisztérium ezzel foglalkozó közgazdásza tájékoztatott.

Elmondotta, azért volt szükség a munkaköri besorolások rendezésére, mert eredetileg még 1957-ben születtek meg, s a vállalatok körülményei azóta megváltoztak. Két-három béremelés is volt azóta, amelyek hatásaképpen az egyes kategóriák fizetései a felső határokat közelítették meg és egyenlősített helyzet alakult ki. Az is sok helyen előfordult, hogy a túl általánosan megfogalmazott besorolási feltételekkel visszaéltek, s a szakképzettséghez kötött fizetéseket megfelelő szakképzettséggel nem rendelkezőknek juttatták. Különösen a műszaki vonalon történt sok visszaélés. Pedig az az irányelv, hogy következetesen el kell ismerni a szakképzettséget és a gyakorlati időt.

Az is szükségessé tette az intézkedést, hogy aránytalanságok voltak egyes munkaköri csoportok között. Idetartozik például, hogy a közgazdászok besorolása alacsonyabb volt a műszakiaknál. Pedig egyformán vezetőkről és ügyintézőkről van szó.

Az új munkaköri besorolás kedvező vonása, hogy

a mérnöki és közgazdasági végzettséget

egyenlőnek tekinti. Míg korábban a műszaki ügyintéző I. kategória fizetési felsőhatára 2700 forint volt a közgazdász 2300-as felsőhatárral szemben, most mindkettőt érdemi ügyintézőnek tekintik s a felső határ 2800 egyaránt. Megszűnt az a különbség is, ami a műszaki és adminisztratív vonalon dolgozó közgazdászok között élesen jelentkezett.

A jövőben a műszaki és adminisztratív jellegű osztályok besorolása azonos.

Természetesen ez a besorolás rendezés most nem jár együtt fizetésemeléssel.

Rendcsinálás, a jövedelemarányok fokozatos helyrebillentése volt a cél.

A közgazdászoknak most még elsősorban erkölcsi elégtételt jelent, hogy azonos besorolásúak a műszakiakkal, de természetesen a szokásos évi fizetésemeléseknél fokozatosan az anyagi megbecsülés is jelentkezik majd az új besorolásoknak megfelelően.

B. K.

A politikai körök a párt-vb napirendjén

A továbblépés, az eddigi eredményes munka színvonalának szükséges emelése, az, hogy egyre inkább valódi vitafórumokká váljanak a politikai körök — állt a legutóbbi párt-végrehajtóbizottsági ülés középpontjában, amikor a KISZ-bizottság előterjesztése alapján megvitatta a politikai körök helyzetét.

A párt vb megállapította, hogy a politikai körök rendszere bevált, és az elmúlt évek során hasznosan segítette hallgatóink politikai képzését, felkeltette érdeklődésüket és elősegítette, hogy helyesen foglaljanak állást a kül- és belpolitikai kérdésekben. Most az a feladat, hogy a bevált forma mellett erőfeszítéseket kell tenni az igazi viták megteremtéséért, azért, hogy a tartalmasabb politikai körökkel egyre több hallgató érdeklődését biztosítsuk. Jelenleg még elég sok helyen megelégszenek a politikai kérdések ismertetésével, főleg a külpolitikai események kapnak hangot, s azok is meglehetősen csak a napi sajtóra támaszkodva nem elég elemzően, nem eléggé nemzetközi összefüggésükben.

A színvonal emelésével kapcsolatban több javaslat hangzott el. Különösen figyelemre méltó, hogy javítani kell a politikai kör vezetők előkészítését. Ezt úgy lehetne megoldani, hogy a tartalmi előkészítést, a kellő tájékoztatást a párt alapszervezetek biztosítanák. Követhető útnak látszik, hogy ez az előkészítés is, a témaválasztás is differenciáltan történjék a hallgató csoport érdeklődésének, politikai fejlettségének megfelelően.

Ugyanakkor a vb azt is megállapította, hogy gyakrabban kell politikai előadásokat és pártnapokat tartani az aktuális politikai kérdésekről, hogy a politikai nevelő munka minden területen javuljon egyetemünkön.

Gratulálunk

dr. Bereczky Gábornénak, nyelvi intézetünk dolgozójának kisfia születése alkalmából.

Micike legújabb keserve:

Akkor nyitott ki a Gellért tanszék,
Amikor már tanulni kellene...

Tanuló dolgozók

Még soha ennyi ember nem tanult az országban mint ma. Műszerészek technikumba járnak, technikusok esti vagy levelező tagozatos képezik át magukat mérnökké. Érzik, hogy a technika hallatlanul gyors fejlődésének korszakában, csak az állja meg a helyét, aki időben tovább képezi magát. Ez korunk egyik jellemzője.

A mi egyetemünkön is sokan tanulnak napi munkájuk mellett.

CZAKÓ LÁSZLÓNÉ, az esti és levelező hallgatók tanulmányi előadója a Pedagógiai Főiskola matematika szakán tanul.

— Szeretem a matematikát — mondja. — Még két évem van hátra. Ha ezt elvégeztem, majd itt az egyetemen folytatom tovább. Terv-matematikus akarok lenni.

A napi munkája pedig eléggé elfoglalja. Nehéz vele nyugodtan beszélni, mert szinte állandóan szól a telefon. Most is éppen egy levelező hallgató érdeklődik. 5—10 percet is elbeszélget az illetővel, mire újra hozzám fordul.

— Tanulok, dolgozom és családom is van. Otthon a férjem és két kislányom várnak. Sokszor éjfélig is tanulok, ilyenkor 5—6 órát alszom. Ez elég alvásra. Így még jut idő egy kis szórakozásra is. Van TV-nk is, hetenként több alkalommal azt nézik. Olvasásra sajnos nem sok időm marad. Mindent nem lehet. Majd ha végeztem.

RECSNIK MYRTHA a statisztikai tanszék adminisztrátora egyetemünk esti hallgatója. Statisztikus szeretne lenni, vagy terves. — Megkönnyíti a helyzetem, hogy a tanszék dolgozói sokat segítenek az anyagok megértésében, és — mondja — otthon édesanyám végzi a házimunkák javát.

SZÜCS ZOLTÁNNÉ a könyvtárban kölcsönöz 1950 óta. Ő is tanul; az egyik közgazdasági technikum esti hallgatója. Férje is tanul. Gyermeke is van, s bizony nem lehet könnyű!

Csak három kiragadott példa, s láthatjuk mennyi nehézséggel áldozattal jár a továbbtanulás. Sokszor „három műszakban" kell helytállni, tanulni, dolgozni és otthon pedig ott a család. Mégis azt mondják, hogy helyes időbeosztással, egy kis lemondással jó rendűséget is el lehet érni. A cél — saját területünkön magasabb végzettség elérése vagy egy másik munkakörbe való átkerülés — megéri a sok fáradozást, áldozatot.

Eddigi eredményeikhez gratulálunk, a további tanulásukhoz sok sikert kívánunk.

Horváth Emil

Vita-Vita-Vita

Még egyszer a TDK-kérdésről

A Közgazdász kibontakozó TDK-vitájában ismét szót kérek. Ha már vita — sőt, mint a rovat címe jelzi „vita — vita — vita"! — hát legyen. A Közgazdász április 10. számában Bager Gusztáv és Páris Lajos elvtársak hosszan vitatták a diákköri munkára vonatkozó megjegyzéseimet. Örömmel fogadtam a cikket, sőt még az abból előbukkandó sértődöttséget és a zárójelekbe szorított gúnyos megjegyzéseket is, mert az ügy iránti őszinte szeretet húzódott meg mögötte. Ha valaki szenvedélyesen vitázik és meggyőződése, hogy igaza van, nem is tud másként írni. Előre kell bocsátani: én is változatlanul azt hiszem, hogy igazam van.

Amiben egyetértünk — elég sok mindenben —, nem kívánom feleleveníteni, de két kérdésben változatlanul vitáznunk kell:

1. Bager és Páris elvtársak teljesen elutasítják a diákköri munka elmaradottságára vonatkozó megjegyzéseimet. Elmarasztalnak, hogy álláspontom „nem alapul a tényleges helyzet eléggé mély és alapos elemzésén". Ezzel az igénnyel valóban nem léptem fel egy két-háromhasábos vitacikkben. De úgy látom, vitapartnereim sem. Ők ugyanis — „mély és alapos" elemzésként? — néhány számot sorakoztatnak fel a diákköri munka eredményeiről. De hadd említsek akkor én is néhány számot: az elmúlt tanévben — csak az általános kar adatait idézem, de azt hiszem, általános érvényűek — nyolcvanhárman jelentkeztek diákkörre, ezeknek hatvanöt százaléka azonban mégsem kapcsolódott végül is be a munkába. Az idén hatvanan jelentkeztek. A lecsökkent jelentkezés talán már a tavalyi tapasztalatok következménye! Ezeknek

25 százaléka ismét nem dolgozik

azonban a diákkörökben.

S miért nem tudtunk élni a jelentkezések adta lehetőségekkel? Nem elsősorban egyes hallgatók „szalmaláng" természete miatt, hanem azért, mert egyes tanszékeken minden „láng", lelkesedés hiányzott, s nem tudták „foglalkoztatni" a jelentkezőket! Nem tudták felkelteni a tudományos érdeklődést, a kutatási lázat! Esetleg — ilyen is volt — 10—20 fős jelentkezés ellenére sem indult diákkör. A vitacikk írói által felsorakoztatott adatok között az egyik fő „érv" a diákköri ülésszakra, illetve pályázatra elkészült dolgozatok viszonylag nagy száma. De a szám közlése még nem elemzés! Nem is tényfeltárás! Nem akarom kétségbe vonni e szám mögött meghúzódó szép teljesítményeket. De nézzünk csak szembe a tényekkel! Vajon minden készülő dolgozat valóban diákköri munkát dokumentál? Aki valamennyire is ismeri a helyzetet, jól tudja, hogy korántsem. Bizonyos szorgalmas, jó képességű hallgatóink egy része tényleges diákköri munka, tényleges tanszéki segítség nélkül is készít dolgozatokat, pályamunkává fejleszt szemináriumi referátumokat stb. 1959-ben például az egyik tanszék az akkori diákköri ülésen külön ülésszakot rendezett, melyen négy előadás hangzott el, sikere is volt — de az illető tanszéken előzőleg nem működött rendszeresen diákkör! Hányszor fordult már elő, hogy a tanszékek csak akkor tudták meg, hogy témaköreikből dolgozatot készített, valamelyik hallgató, amikor az már benyújtotta a pályázatra. Vagyis:

a dolgozatok száma bizonyíték

legjobb hallgatóink szorgalmára, tudására, lelkesedésére, de nem feltétlen bizonyíték az igazán élő diákköri munkára! Márpedig ez nagy különbség! Ha a tanszékek körül igazán működő diákkörök tevékenykednének — tisztelet a kivételnek, mert ilyenek természetesen vannak, s ezeknek lelkes oktatóit lehetne dicsérni, így tehát talán nem is ellentmondás előző cikkemben, hogy az általában gyenge diákköri munka mellett is hiányolom, hogy nem dicsérjük soha a lelkes diákkörvezető tanárokat — s azoknak a tanszékek valódi gazdái lennének (és nem vendégei!), akkor sokkal több hallgatót tudnánk bevonni a munkába! Akkor sokkal inkább kihasználhatnánk lehetőségeinket! Nem szavakon kívánok vitázni. Magam is úgy fogalmaztam, hogy „talán túlzottnak" tekintettem a „mélypont" kifejezést. Megítélésem szerint azonban a további fejlődés érdekében nem a „tdk-munka eredményei mellett azért vannak még hibák is" szemlélet alapján kell közelítenünk a kérdéshez, hanem meg kell keresnünk az előrehaladást akadályozó tényezőket és határozottan azokra irányítani a figyelmet!

2. Úgy érzem, hogy a vita hevében Bager és Páris elvtársak figyelmét talán mondanivalóm lényege elkerülte. Ki vitatná, hogy

a tanszékek és a KISZ

együttműködésére van szükség? Vagyis ki vitatná a KISZ szerepét, funkcióját, jelentőségét a diákköri munkában, valahogy úgy érzem, ennek védelmében szállnak síkra a vitacikk írói. Érveiket elfogadom, de ezeket magam is korábban is vallottam. De amit mondani akartam, még egyszer hangsúlyozni kell: a tdk-munka igazi gazdája csak a tanszék lehet. S mint ahogy a KISZ sokat segíthet az egyetemi oktató-nevelő munka eredményessége mégis a tanszékeken múlik, úgy a diákköri munka — mely az egyetemi oktató-nevelő munka fontos területe! — ugyancsak elsősorban a tanszékeken dől el! A KISZ segítsen a hallgatók mozgósításában, jelentkezésében, segítsen az ISZM útján, de ennél többet a legjobb szándék és legodaadóbb munka mellett is aligha tehet. S ezért nemcsak arról van szó, hogy valamiféle „rendeletileg kialakított felelősségérzetet" kellene biztosítanunk, hanem arról, hogy szervezetileg is biztosíthatnánk és kifejezhetnénk a tanszékek felelősségét. Természetesen nem akarom abszolutizálni egyetlen szervezeti forma jelentőségét sem, de a tanszékek felelősségét és szerepét a diákköri munka sikerében nem lehet elégszer hangsúlyozni.

Nem tudom, sikerült-e meggyőznöm valakit, de már az is nagyon jó, hogy vitázunk s hogy a Közgazdász ilyen teret ad e fontos kérdésnek.

Berend T. Iván

„Esti" vagy „délelőtti"?

Ha délelőtti és esti vagy levelező hallgatók összekerülnek, a leggyakoribb téma, vajon délelőtti vagy esti tagozaton célszerű elvégezni az egyetemet?

Még érdekesebb a probléma, ha egy családon belül jelentkezik, mint például az *Alaxai-házaspárnál*, ahol a férj esti, a feleség pedig délelőtti. Beszélgessünk először *Alaxai Lászlóval*, harmadéves iparszakos hallgatónkkal!

— Legvitatottabb az időkihasználás és az évközi készülés kérdése. Mi a véleményed erről?

— Ha eltekintünk az esti hallgatók családi gondjaitól és főleg attól, hogy ők a napi munka mellett tanulnak, akkor egyértelműen mondhatom, hogy időráfordításuk lényegesen kevesebb, mint a délelőttieké. Mi, estiek, év közben főleg csak azt a tárgyat tanuljuk, amelyből év közben is van számonkérés (például dolgozat), vagy amelyiknél a következő előadás megértéséhez okvetlenül szükség van az előző anyagának ismeretére. A vizsgaidőszakban gyakorlatilag ugyanannyit tanulunk, mint a délelőttiek, mert bár mi két hónapig vizsgázhatunk, ezt az időt a napi munkánk mellett, beleszámítva a kapott szabadságot is, közel sem tudjuk úgy kihasználni, mint a délelőttiek a maguk egy hónapját. Előadást is lényegesen kevesebbet hallgatunk. Sajnos, ez a kevés előadás sem mindig jó.

Alaxai László tehát nagyjából azt mondta, hogy az estiek kevesebb időráfordítással végzik az egyetemet, mint a délelőttiek. Kézenfekvő tehát a következő kérdés:

— Egyenrangú-e egy délelőtti és egy esti hallgató diplomája?

— Igen. De ehhez van hozzátennivalóm is! Mert közvetlenül az egyetem elvégzése utáni időszakot tekintve ez nem mondható el. Egy délelőtti kikerülve az egyetemről, még sokáig — nem akarok erős kifejezést használni — nem teljes értékű szakember. Ugyanakkor az estiek előnyösebb helyzetben vannak. Már egyetemi éveik alatt is a gyakorlati életben dolgoznak, ha gondos a vállalatuk, akkor szaktudásuk növekedésének megfelelően növekvő feladatokkal bízza meg őket. Mellékesen persze, ehhez is hozzátehetem, hogy ennek is van egy rossz oldala: az esti hallgató így már eleve specializálódik a saját munkája területére, és szinte szükségszerűen elfelejti a gyakorlatban nem használt anyagot.

— Még egy utolsó kérdést engedj meg! Ha ki lehetne kapcsolni családi és anyagi helyzetedet, ugyanakkor választhatnál a délelőtti és az esti tagozat között, *te* melyiket választanád?

— A délelőttit.

— ?!

— Szeretnék néhány tárgyat alaposabban megtanulni, gondolok itt az alapozó tárgyakra.

Hát a nyakamat teszem rá, hogy a világ minden kincséért sem lenne délelőtti hallgató — kapcsolódik be a beszélgetésbe a feleség, *Alaxai Lászlóné* harmadéves pénzügyszakos (délelőtti) hallgató. — Nem jönne márcsak azért sem, mert a délelőttieknél sokkal rosszabb az időkihasználás. Az estieknek csak a legszükségesebb tárgyakból és témákból tartanak előadást, mi pedig kénytelenek vagyunk meghallgatni sok olyant is, amit nem tudunk hasznosítani. Ennek két típusa van. Az első (ez a ritkább), hogy olyan jó a jegyzet vagy a tankönyv, hogy az előadás helyett sokkal *hasznosabb lenne gyakorlatot* tartani. Ez a helyzet például gazdaságstatisztikából. A másik eset, amikor az előadás élvezhetetlen, így a hallgatók képtelenek nuzamosan odafigyelni. Nem érzem, hogy ezek elősegítenék a szakmaszeretet kialakulását; általában hiányolom az olyanféle gondolatokat, amelyeket Alekszandrov a „Legyen minél több megszállott" című cikkében említett. További nehézség, hogy többnyire éppen ezeknél a tárgyaknál elavult, nem megfelelő szerkezetű, így nemigen használható a jegyzet sem. Úgy érezm, az első két év után a nyelvtanulásban is megálltunk. Nem tudom, a tanszék elképzelése mi volt az új, harmadévesek számára kiadott orosz jegyzettel, de ha a beszédretanítás, akkor ez a jegyzet célt tévesztett. A jegyzet nyelvezetét egyszerűen nem lehet beszélni.

— Másik, de speciális délelőtti probléma a szeminárium. Mi a véleményed erről?

— A szeminárium általában hasznos és így okvetlenül előnyt jelent az esti oktatással szemben. Alaposabbá teszi az évközi felkészülést. Természetesen több évközi munkát is kíván, rákényszerít a folyamatos tanulásra.

— Igazat adok a férjemnek, hogy az estiek nagy előnye a gyakorlattal való szoros kapcsolat. Számomra éppen ez teszi vonzóbbá az esti oktatást, és ha nekem lehetőségem lenne újbóli választásra, én az esti mellett döntenék; ezt, persze más, egyéni indokok is alátámasztanák. Mint nappali hallgató, helyeselném, az előadások számának csökkentését, és a gyakorlati munkával való szorosabb kapcsolat megvalósítását. Nem tudom, milyen lesz az ötéves oktatási rendszer egyetemünkön, de nagyon hasznosnak tartanám, ha az ötödik évet a hallgatók esti tagozaton végeznék el.

Ezzel be is fejeződött beszélgetésem az Alaxai-házaspárral. Egy-két általános dolgot azért megemlítek még. Nem beszéltek Alaxa.ék a hall gatók anyagi helyzetéről. Igaz, az estiek a napi munka mellett tanulnak, de ugyanakkor ez számukra a lényegesen jobb anyagi körülményeket is jelenti. Jelentős munkaidőkedvezményben és pótszabadságban is részesülnek. A délelőttiek anyagi helyzete ehhez viszonyítva stagnál. Legkedvezőbb a társadalmi ösztöndíjasok anyagi állapota, pedig az ő ösztöndíjak ma — főleg az a menzajegy árának emelkedése miatt — kevesebbet ér, mint egy vagy két évvel ezelőtt, amikor a szerződést megkötötték. (Így akik menzajegyet kapnak, közelebb kerültek a társadalmi ösztöndíjasokhoz.) Persze nem ez a lényeg az estiek és a délelőttiek összehasonlításánál, hanem az, hogy míg az előbbiek fizetésből élnek, addig az utóbbiak maximum társadalmi ösztöndíjukból. Ez sok hallgatónkban felveti a kérdést, nem lenne-e érdemesebb esti tagozaton elvégezni az egyetemet?

Alaxainé említette, hogy ötéves oktatás esetén az utolsó év legyen esti tagozatú. Ehhez csak annyit — és ezzel a javaslat indokoltságát szeretném bizonyítani —, hogy gyakran módomban van végzett hallgatókkal beszélgetni. A múltkor megemlítettem nekik, hogy ötéves lesz az egyetem, mire az első kérdésük ez volt:

— Mondd, és mit fogtok az alatt az öt év alatt csinálni? Amit mi az életben hasznosítani tudunk, az még négy évnél kevesebbe is belefért volna. Gyakorlatot! Ez hiányzott a mi időnkben. Ha most ezen a téren többet ad az egyetem, akkor szerintünk is érdemes lesz öt évig tanulni.

Gaal Gyula

KÖSZÖNTJÜK

Dr. Pach Zsigmond Pál elvtársat abból az alkalomból, hogy a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjává választották. Pach elvtársat üdvözölte az egyetemi tanács és a párt-végrehajtóbizottság is, elismerve a tudományos és oktató-nevelő munkában elért eredményeit.

Ugyancsak gratulálunk dr. Varga Sándor elvtársnak, aki kormánykitüntetést kapott hazánk felszabadulásának 17. évfordulóján.

Agrárosaink Gödöllőn

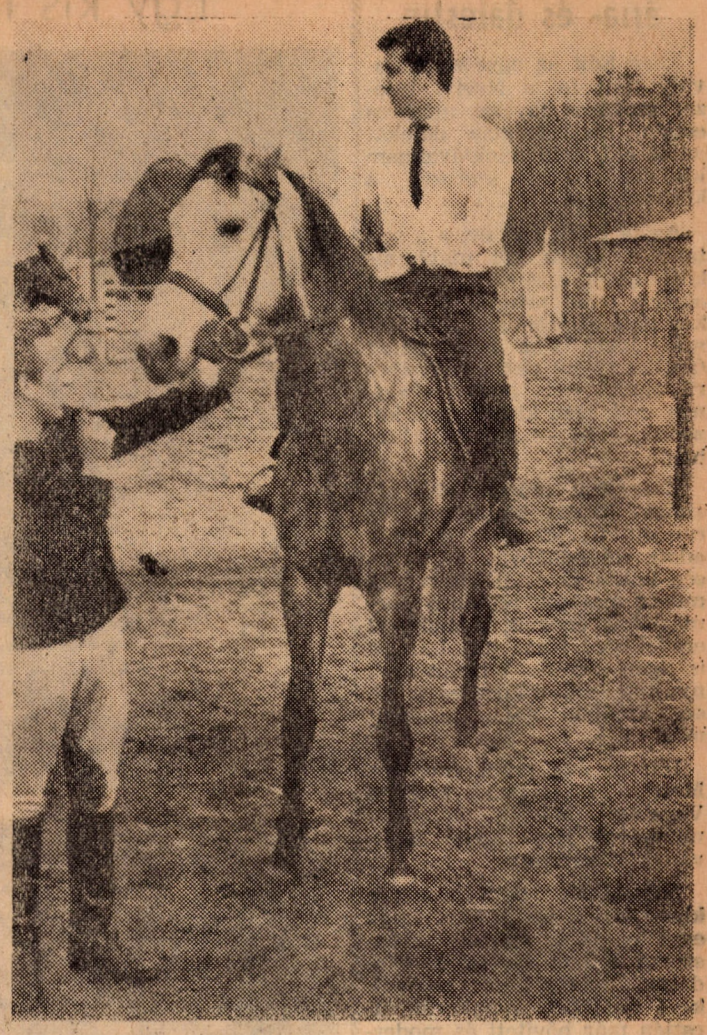

1962. április 8-án a II. és III. éves agrárszakos hallgatók látogatást tettek a Gödöllői Agrártudományi Egyetem tangazdaságának egyik üzemegységébe. A látogatásra az állattenyésztéstan oktatása keretén belül került sor. Itt a hallgatók élő „szemléltető tárgyakon" átismételték az állati test felépítéséről tanultakat. Megnézték a tangazdaság egyik istállóját és a szabadtartásos borjúnevelést. A gyakorlat után bátor jelentkezők megpróbálkoztak a gödöllői egyetemi hallgatók lovasszakosztálya tagjainak segítségével a lovaglással is.

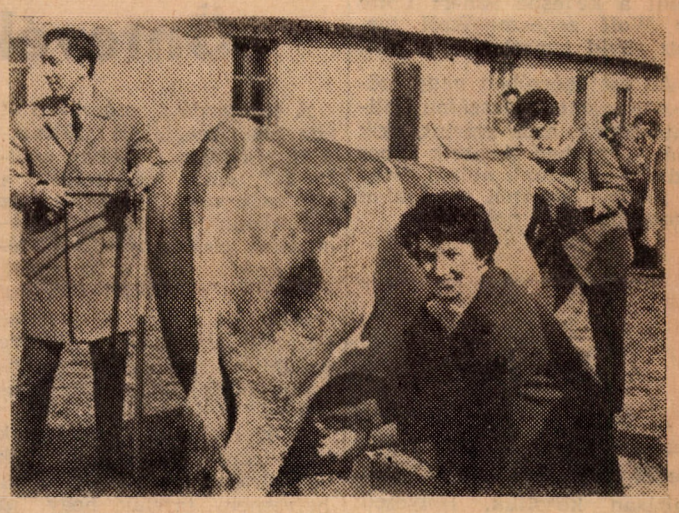

339—996

avagy a telefonszám titka

Tisztelt Asszonyom!

Sajnálattal kell Önnel közölnöm, hogy fiát az elmúlt hét péntekje óta igen különös tünetekkel a hárshegyi szanatóriumban kezeljük. Az alábbiakban részletesen leírjuk a tüneteket, hátha Ön, mint közeli hozzátartozó, tudna valamilyen hasznos felvilágosítással szolgálni.

A fiatalember viselkedése a késő-délutáni órákig látszólag teljesen normális. Hat óra körül a páciensen izgatottság jelei mutatkoznak, minden áron telefonálni akar. Gyógymódunknak megfelelően ezt meg is engedjük neki. Telefonálás közben a fiatalember állandóan hangosan beszél, nap mint nap ugyanazt a szöveget ismétli, egyre izgatottabb lesz, végül hangos kiáltozás után ájultan esik össze. Idézem kedves fiának szavait:

„Jó a telefon? Kérek három tantuszt. Tárcsázom. 339—996. Mással beszél. Tessék várni kérem, még nem fejeztem be. Persze, hogy fontos kérem. Igen, igen randevú. Mondom, hogy fontos. Három-harminc-kilenc... Tárcsázom. Szép lassan, türelemmel. Nem kapcsol. Na, végre, de megint foglalt. Tárcsázom. Hű, de mérgesen köpte ki az érmét. Tárcsázom. Foglalt. Felakasztom a kagylót. A tantusz eltűnt. Átkozott masina, ezért gyomorszájon és szívgödrön csaplak! Adod vissza rögtön Nem adod? Sebaj, van még két darab. Kérem, én elmegyek, keresek egy másik fülkét. Jaj, mindjárt hét-óra. Nem számít, nyolcra beszélem meg a randit és vigan odaérek. Tárcsázom. Brrr! De hisz, ez ráz! Elővigyázatos tárcsázás. Foglalt. Még mindig? Tárcsázom. Foglalt. 339—996. Foglalt. Háromhar... Foglalt. Türelem! Még egy kísérlet! Téves hívás volt! Sebaj! Van még egy érmém. Fél nyolc. A mozi fél kilenckor kezd, jegy már van, randevú viszont nincs. Tárcsázom. Foglalt. Tantusz ki, 339—996. Szép szám, hattal osztható. Tantusz ki, be... Foglalt. Ez a hetvenkettedik tárcsázásom. Még három hívás, szeretem a kerek számokat. Ha Még ezután is eljön, csodás türelme van. Két hívás-három. Foglalt. Na, még egyet. Egy közgazdász legyen kitartó. Hurrá!!! Na, látod, pupák... kicsönget. Felveszik. Halló, Makarenkó? Kérem, legyen szíves a telefonhoz hívni..-. Halló! Haa...l...i... Interurbán, szétkapcsolták."

A beteg ilyenkor szokott összeesni. Kérem, közölje velünk Ön szerint mi lehet a telefon-rögeszme alapja. A szám nem vezetett nyomra bennünket, mert hiába hívjuk akármikor is, mindig foglaltat jelez. A telefonszám-tudakozó sem tud róla semmit, mivel a szám már az 1957. évi telefonszám-összeírásakor is foglalt jelzett, és azóta sem tudta senki sem felhívni.

Tisztelettel:

Mező Lipót,
ideggyógyász.

Éber Edit ária- és dalestje

Éber Edit az egyetemen tavaly tűnt fel a Nyelvi Intézet szokásos tavaszi műsoros estjén, ahol francia dalokat adott elő, szép hangjával nem kis meglepetést szerezve a közönségnek.

Azóta eltelt egy év, s a sok tanulás, próba két újabb sikert hozott számára, örömet okozva ezzel nekünk is. Alig két hete Sopronban ezüst érmet nyert, s a múlt héten (április 12-én) pedig nagysikerű önálló estet adott — sajnos, csak igen kislétszámú közönség előtt — a KISZ-klubban.

Éber Edit műsora első részében főként klasszikus és romantikus szerzők dalaiból adott elő néhányat, a közönség lelkes tapsától kísérve. A műsor második részében operaáriákat énekelt, némelyiket eredetiben, franciául. Bár itt is igen szép teljesítményt nyújtott, műsorának ez a része azonban nem kiforrott még.

Három éve tanul énekelni. Mestere s egyben kísérője Varsányi Margit, áldozatos munkával járul hozzá tanítványa sikeréhez.

Műsorának nagy részét a klasszikusok teszik ki. Csupán egyetlen XX. századi zeneszerző művét hallottuk (Kodály). Reméljük, az elkövetkező tanévben sorrakerülő új estjén már bővített és modernebb hangvételű műsorát hallhatjuk majd.

A műsor szünetében két Tóth Árpád verset hallhatott a közönség. Először Nagy Erzsébet adta elő az Áprilist, majd Bánhiday Ágnes a Gesztenyefa pagodát.

Igen kedves és jó volt Barczán elvtárs bevezetője, valamint a kevésbé ismert Lotte és Wolf zeneszerzőkről tartott rövid ismertetése.

Az est egészében nagy örömet szerzett a kisszámú hallgatóságnak, azok szerint, akik már régebben ismerik Éber Editet, bízhatunk abban, hogy a jövőben további sikerekhez gratulálhatunk neki.

Sz. E.

Egy kis túra a tavaszi szünetben

Helyesbítés

A március 15-én lezajlott szavalóverseny nyertesének nevét legutóbbi számunkban hibásan közöltük. Helyesen: Frenreisz István.

Öntevékeny nyelvi köröket!

A Közgazdász március 13-i számában megjelent *„Tanuljunk könnyen, jobban nyelveket!”* című cikk felveti a KISZ-szervezet szerepét az egyetemünkön folyó nyelvoktatás eredményesebbé tétele érdekében, s a figyelmet elsősorban a külkereskedelmi szakos hallgatók nyelvoktatásának fejlesztésére, illetve az említett hallgatók beszédkészségének fokozására irányítja.

A nyelvoktatás kérdésének ilyen irányú felvetésével csak egyetérteni tudunk, s igen helyesnek tartjuk, hogy az egyetemi KISZ-szervezet és a Nyelvi Intézet ez irányú törekvései találkoznak. Tudjuk azt, hogy a külkereskedelmi szakos hallgatóink többsége kevésnek tartja a jelenlegi heti kétszer négyórás, két nyelvből folyó oktatást, és ezér rendszeresen magánúton is foglalkozik a nyelvtanulással. Erre a tényre alapítottuk azon elgondolásunkat, hogy *egyetemünkön öntevékeny nyelvi köröket kellene létrehozni. Kísérletképpen felmérést végeztünk* a II. évfolyam külker. szakon, s az agitációnak, rábeszélésnek még csak a látszata nélkül is ötvenegyen jelentkeztek, köztük heten két nyelvből is. A jelentkezők nyelvek szerinti megoszlása a következő: német 21 fő, angol 19 fő, orosz 7 fő, francia 6 fő, spanyol 5 fő. Úgy érezzük, az itt említett számok önmagukért beszélnek. (Különösen akkor, ha figyelembe vesszük, hogy a felmérés mindössze egyetlen évfolyamon történt meg!) A nyelvi körökbe jelentkezett hallgatók többsége hetente egyszer kíván foglalkozást tartani olyan formában, hogy *magnetofonról hallgatnák le a nyelvleckéket, illetve idegen nyelvet beszélő vendégeket hívnának meg. A külker. III. csoportban felmerült egy „Angol klub” létrehozásának gondolata is.* Teljesen önálló és a diákok által megszabott tematikával! Az általuk felvetett lehetőségek közül különösen az elsőt tartjuk járható útnak, bár a másik két igény megvalósítása sem elképzelhetetlen. A nyelvi körök ilyen irányú működése felveti a Nyelvi Intézetben beállítandó demonstrátorok (2) szükségességét, a magnetofonok kezelését, kiadását és az egyéb felmerülő technikai problémákat oldanák meg.

A nyelvi körök szervezeti formáját illetően az az elképzelésünk, hogy egy négy tagból álló bizottságot kellene létrehoznia a KISZ-szervezetnek, melyben minden évfolyam képviseltetné magát. Ez a bizottság lenne az öntevékeny nyelvi körök csúcsszerve, s mint ilyen, irányítaná azok működését. Ennél helyesebbnek tartanánk azonban, ha az említett körök munkáját nem csupán diákokból, hanem *egy, tanárokból álló bizottság irányítaná*, s az egyes nyelvi körök vezetői sem diákok, hanem tanárok lennének, mivel így az egyes csoportok munkája sokkal eredményesebb lehetne. Ezzel kapcsolatban felvetődik az a lehetőség, hogy a nyelvi körök vezetésével eltöltött időt esetleg beszámíthatnák a tanárok óraterhelésébe. Hisszük, hogy a létrehozandó nyelvi körök munkájába a Nyelvi Intézet tanárai szívesen bekapcsolódnak s szakmai tudásukkal segítik azok eredményes működését.

Szücs Sándor
KISZ VB ker. kari felelős

Csillagtúra — csillagok nélkül

Vasárnap reggel 7 óra.

Kolossy tér. A gyülekezési időpont már letelt és 2 perccel később a zsúfolt és tömött autóbusz nekivág a hegyoldalnak. Az avatatlan szemlélő azt hinné, ez lesz a legkellemesebb csillagtúra, mert ha minden jól megy, hátha el lehet jutni ezzel az autóbusszal a csillagtúra utolsó állomásáig.

A 4. autóbusz megállónál vége szakadt ezeknek a hiú reményeknek, itt az autóbusz csaknem teljesen kiürült és a kb. 100 főnyi Kereskedelmi Karhoz tartozó versenyző 10-es csoportokra oszlott és ötperces időközökben vágott neki a hegyoldalnak. Az első ellenőrző állomás nem állított fel különösebb próba elé a verseny résztvevőit. Apró tárgyakat, kulcsot, ollót, gombot, vasúti jegyet kellett egyperces figyelés után az emlékezetbe rögzíteni és már meg is kapta a 10-es versenyzőcsoport a 20 pontot.

Izgalmas volt a várakozás. Az I/3-as Belker. csoportban Bujtor Margit fiúkat megszégyenítő ügyességgel dobta a kettős kör közepére a fagránátot. Guti Julika már kevésbé jeleskedett: nem ártana, ha a Rudas-uszoda gyakori látogatása helyett a női testnevelés résztvevői is gyakorolhatnák magukat a labdajátékokban, a kislabda-dobásban, ügyesebbek, keményebbek, határozottabbak lennének. Persze, ez teremkérdés is.

Most következett az út hegymászó szakasza, fel a Hármashatárhegyig, ahol a menedékháznál a legnehezebb ellenőrzőállomás várta a résztvevőket. Sem futni, sem dobni nem kellett, de mégis a II/1-es csoport résztvevőit a legnagyobb zavarba hozta egy egyszerű ideológiai kérdés: mikor ölték meg Rosa Luxemburgot és Karl Liebknechet. 1934, 1930, 1927 és így lassan egymásután következtek az évszámok, amíg végre Vida Ilonka egészen halkan ki nem mondotta a helyes évszámot, 1919-et.

A hármashatárhegyi menedékháztól már lefelé vezetett az út, de valahogy minden résztvevő inkább vállalta volna a hegymászást, mert a csúszós, köves talaj fokozottabban próbára tette a túrázók ügyességét, egyensúlyozóképességét. Az utolsó előtti ellenőrzőállomást lecsúszással lehetett a legjobban megközelíteni, viszont a feladat megoldása, az elrejtett levél megkeresése a gyakorlott nyomozó számára nem jelentett különösebb nehézséget. Utána újra vissza a hegyoldalra, és következett az út legszebb szakasza: lent a solymári völgy terült el a kanyargós, a hegy oldalában futó ösvényen haladtak el a résztvevők. De valahogy mindenki az utolsó ellenőrzőállomásra gondolt, és a hátuk mögött nagy lendülettel igyekvő csoportra, és így sajnos nem sok idő maradt a természet szépségeinek élvezésére.

Az utolsó állomás

azt hozta, amit elvártak tőle, illetve nem is egészen azt, mert a legelső ellenőrzőállomáson azt ígérték, hogy az utolsónál majd játszani kell, nos itt játék helyett énekelni kellett. Egy kissé nehezen ment a népdal kiválasztása, de utána annál vidámabban csengett a „Már minálunk babám” dallama. Az éneklés is 20 pontot hozott.

Jó volt ez a csillagtúra és meg kell mondani, hogy a lányok kiválóan szerepeltek. Az I/3-as Belker. csoportnál például a 8 lányra mindössze egy fiú jutott, a fiúk távolmaradásukkal tüntettek, illetve sportolói igazolványukra, vagy egyéb versenyükre hivatkozva maradtak el a csillagtúráról. De valahogyan másképpen kellett volna befejezni ezt a versenyt. Jó lett volna ha valamennyi csoport összegyűlt volna a solymári völgyben és az ének mellett egy kis labdajáték, röplabda, labdarúgás tehette volna még színesebbé, még vetélkedőbb jellegűvé, még inkább csapatmunkává a csillagtúrát. És miért csillagtúra csillagok nélkül? Mert kevés csoportvezető jelent meg, nekik szántuk a „csillagos” jelzőt annál többen vettek részt a rendfokozatnélküli, egyszerű, de lelkes csoporttagok.

Sz. F.

KÖZGAZDÁSZ
a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja
Cím: IX., Dimitrov tér 8.
Telefon: 186—850/138 m.
Szerkeszti: Bögre Katalin
Kiadja: Hírlapkiadó Vállalat
Készül a Szikra Lapnyomdában
Megjelenik 2 hetenként

Sport

ASZTALITENISZ

A Budapest II. osztályban szereplő férficsapatunk néhány fordulóval ezelőtt még a bajnokság biztos esélyeseként került számításba, mivel öt ponttal szerepelt a második helyezett előtt. Azóta sajnos változott a helyzet. A csapat a legutolso forduló során elszenvedte első vereségét és ezzel elvesztette veretlenségét.

Könnyűipari Min.—Közgazd. Egy. 10:8

Győzött: Horváth (4), Hapka (2), Pesthy (1)!! és Vancák (1). A középmezőnyben helyet foglaló minisztériumi csapat jogosan győzött ellenünk. Ezzel a vereséggel a csapat előnye 3 pontra csökkent, és a mezőny legerősebb csapata, a PHSK még hátralevő ellenfelei között szerepel. Ez a mérkőzés sorsdöntő lesz a csapat bejutása szempontjából.

Visszatérve a Könnyűipari Minisztérium elleni mérkőzésre, a vereséget a következő két tényezővel indokolhatjuk:

1. Vancák sérülése (elesett, csuklója megrándult és nem tudott tovább játszani).

2. Pesthy teljesen formán kívüli játéka.

A vereséget a fentiek ellenére is el lehetett volna kerülni, ha a csapat nem áll fel tartalékosan, Sörés nélkül.

Reméljük, hogy a csapat a vereség ellenére meg fogja nyerni a bajnokságot. Azonban ahhoz, hogy ez a remény valósággá váljon, tisztában kell lennünk azzal, hogy nem adhatunk ellenfeleinknek akkora előnyt, mint egyik legjobb játékosunk nélkülözése.

— Monigl —

Rajta, kettő, három, négy...

Az igazak álmuk legjavát alusszák — hisz a legjava az a húsz perc 7 után. Ám az öltözőben két eltökélt fiú tornára készül. Társaik is előkerülnek lassan. Nagyon lassan és nagyon kevesen. Az órarendben ugyanis ez áll: csütörtökön 8—10-ig tornaóra.

Akik előkerülnek — még mielőtt a makkegészségért való buzgólkodás megkezdődne — két táborra szakadnak. A kispadon kuporgók felmentést kérnek. Többnyire csúzosak szegények. (Nyögés, macskajaj.) Az életerősek pedig kiállnak középre. Kevesen vannak, de nem félnek. Egy kövér, egy sovány, egy rövid, egy hosszú — sorakoznak egymás mellett —, aztán ismét egy sovány, egy hosszú. Tovább nincs is, mert ennyi az egész tettre kész sereg. Ha most valaki aggodalmasan csóválná a fejét, rosszul tenné. Számíthatunk egy-két érkezőre gimnasztika után is. Ők sajátságosan a karhúzogatástól húzódoznak.

Már folyik is a gimnasztika. Feszülnek az izmok, ropogznak a dologtalan ízületek. De a mászókötél mintha gumiból lenne, s nyúlna, nyúlna a kapaszkodók alatt. Pokoli kín minden centi felfelé. Lefelé már könnyebb. Bevált rossz módszer — ha valaki féltené a tenyerét — félúton elengedni a kötelet. A többi magától megy.

Talajgyakorlatok következnek, s ha sorra kerül a „guruló átfordulás hátra” (magyarul hátrabukfenc), — az már iszonyatosan nehéz. Aki bemutatja, valamiféle elcsapott artista. Nem is akad utánzója. Dezsőnek most oldódott ki a cipőfűzője. Pali leveti a melegítőjét, mert meleg. Feri meg... Na végre, lehet kivinni a szőnyegeket.

Bezzeg, ha itt a focizás ideje! Mintha friss csikóvért kapott volna valamennyi. Az a lakli meg hiába ágál, hogy így a tempódobás, meg úgy a kosárlabda. Egy életveszélyes figyelmeztetés — és elnémul. Még egy és él-hal a futballért. A padon ülő köszvényeseknek is felcsillan a szemük. Mert ugyan csillanni, azt szabad. Nem tiltja egy orvos sem. Kezdődik a játék. Így nevezik, bár legkevesebb köze a játékhoz van annak, ami itt elkezdődik. Ha futballriportot próbálnék kanyarítani, ilyen szavakat kellene variálnom: keresztlabda, bombalövés, bíróverés. Csodát! Ez itt másmilyen futball. S jobbára bíró nélkül folyik a küzdelem. Az első gólt a második követi, majd a harmadik. Ceruza legyen a talpán, amelyik győzi követni. De a játék is hamarosan végére jár, szalad az idő. Könnyű neki. Ha róla is szakadna a verejték, biztosan ólmosabban mozogna. Úgy, mint egyik-másik a fiúk közül.

A labda pedig cikázik tovább fáradhatatlanul. Cikázik bizony. Alig halászták ki az egyik kapuból, máris a másikba gyömöszölik vagy hárman is, nagy igyekezettel. Aztán egy lendülő lábról a mennyezetre vágódik. Onnan a kapu elé pattan. Megcélozza valaki... s a kosárlabdapalánkot csak a jóisten óvta, hogy nem lesz belőle gyújtós.

Az óra végén mindenki elégedett. Aki élvezni akarta a játékot — persze ha nem kényes az ízlése —, tehette. Felfrissült, aki mozgásra vágyott. De legjobban az járt, aki fölös kilóiból akart leadni.

Amint kifelé ballagok, egy cédula ötlik szemembe. Hirdetés.

Alig használt tornacipőm igényesnek eladó! Érdeklődni naponta 9—10-ig a büfénél. Jelige „Jövőre harmadéves leszek”.

Lám, ez csak az egyik „beteges” lehet.

— Torma —

Országos Képzőművészeti Kiállítás — április 28.

A IX. országos képzőművészeti kiállítást rendezik meg ez év tavaszán. A kiállítás április 28-án nyílik, ideje egybeesik az ipari vásáréval, hogy a vásárra felutazó közönség érdeklődő része is megtekinthesse a tárlatot. Az idei kiállítás jóval gazdagabbnak ígérkezik a legutóbbinál, hiszen most nemcsak kizárólag a kiállításra készült műveket mutatják be, hanem válogattak az egyéb állami, vállalati megrendelések anyagaiból is. Ezeket jórészt csak tablókon, vázlatokon tudják megmutatni, tehát formailag új lesz a kiállításon, hogy a valódi művek mellett helyet kapnak azok fotói, dokumentumai is. Érdekes megoldás lehet, hogy a szobrok egy részét az épület körül, természetes környezetben állítják ki.